

Forslag ere tiltraadte enten af samtlige Udvalgets Medlemmer eller af Udvalgets Fleertal. Paa den anden Side har Udvalget i sin Heelhed stillet et Forslag, som er tiltraadt af den høitærede Finanzminister; det er det ofte omtalte, og, som jeg nu tør antage, af Landsthinget een Gang for alle fastholdte Forslag om, at Revisionsfristen sættes til 10 Aar.

Finanzministeren: Jeg behøver ikke at henlede det høie Things Opmærksomhed paa, at man ved Behandlingen af Lønningslove er ovenmaade uheldig stillet, idet det naturligtvis er umuligt i Tal at godtgjøre, at denne eller hiin Løn er den passende eller rigtige for det enkelte Embede; der vil altid gjøre sig et mere eller mindre vilkaarligt Ekjøn gjældende herom, og det er i Følgesen deraf, at jeg har troet at have den fasteste Grundvold at staae paa, naar jeg byggede mit Forslag paa, om jeg saa maa sige, Traditonen, paa den bestaaende Tilstand, som den har udviklet sig siden 1851, altsaa i næsten 20 Aar. De Herrer ville ved at gennemgaae Lovforslaget have seet, at, hvor der ikke har været ganske særlige Omstændigheder tilstede, har jeg ikke i Lovforslaget optaget nogen Forhøielse af de Lønninger, som de vedkommende Embeder tidligere havde; jeg er snarere for de høieste Embeders Vedkommende gaaet disse noget nærmere, end hvad der svarer til, hvad de for Dieblisset ere aflagte med. (Ordføreren: Det er vist!) Det ærede Medlem siger, at det er vist, og jeg vil deraf tage Anledning til at udtale, at, ligesom jeg paa den ene Side hører Behreidelser for, at jeg har været for føtelig ligeoverfor Folkethinget, saaledes har det ærede Mindretal i Udvalget bebreidet mig, at jeg er for stædty i min Optræden mod det andet Thing. Sagen er imidlertid den, at jeg har følt mig tvungen til at maatte søge gennem en Forhandling at komme til et Resultat angaaende disse Lønningslove, og ligeoverfor den bestemte, ja, jeg tør næsten sige, ubevægelige Stilling i Folkethinget, som det ikke har været mig muligt at røkke, har jeg troet, at det var det Correcteste for mit Vedkommende at blive

staaende ved det nærværende Forslag og kun at gaae ind paa saadanne Forandringer for ganske enkelte Embeders Vedkommende, som jeg troede at kunne gjøre uden at træde Stats-tjenesten for nær. Spørgsmaalet har væsentligt dreiet sig om, hvorvidt de Paagjældende skulde have fuld Godtgjørelse for det hidtilværende midlertidige Lønningstillæg og jeg vil sige, at ligesaa lidt som jeg nogeninde har hørt, at den offentlige Mening har udtalt sig for, at Soldvæsenets Embedsmænd overhovedet vare for høit lønede, ligesaa lidt kan en Betragtning af Livsforholdene, som de have udviklet sig siden 1851 og navnlig i de seneste Aar, føre til den Slutning, at det nu skulde være paa Tiden at formindske de Indtægter, som Soldembedsmændene hidtil have havt. Det er netop derom, at det Hele har dreiet sig, hvorvidt de skulde have 100 Rd. eller 200 Rd. for det midlertidige Lønningstillæg, og jeg beder de ærede Medlemmer lægge Mærke til, at, medens der maaffee kan være Noget i den Betragtning, at Embedsmænd ved at faae et fast Tillæg kunne nøies med noget Mindre, end de gjennemsnitsviis have havt gjennem et Sædtillæg, saa er det en Betragtning, der aldeles ikke gjælder overfor Lønningstillæget, der for de Fleste af disse Embedsmænds Vedkommende har været uforandret siden 1856. Men for at komme til en Ende med Sagen, for overhovedet at gjøre det muligt at finde en Udvei, hvorved de stridende, for ikke at sige de stridige Meninger, kunde blive forligte, har jeg forløgt at udsøndre enkelte Embeder, ved hvilke Omstændighederne vare saadanne, at jeg ikke med Bestemthed turde sige, at de ikke kunde være tjente med Folkethingets Lønninger, og det er denne Tanke, jeg allerede har tilladt mig at fremsætte i Udvalget i det andet Thing, og som jeg ogsaa her har troet at burde fremsætte, som betegnende det Yderste, hvortil jeg kunde gaae, men hvortil jeg ogsaa vilde gaae for ikke at paadrage mig Ansvar for at have ladet det mangle paa god Billie til at føre Løven igjennem. Dette er mit Forsvar for de ærede Medlemmer, som mene, at jeg er gaaet for langt ned og har været for tilbøielig til at give efter for Folkethinget. Ligeoverfor det ærede Mindretal, som